

Børne Blad

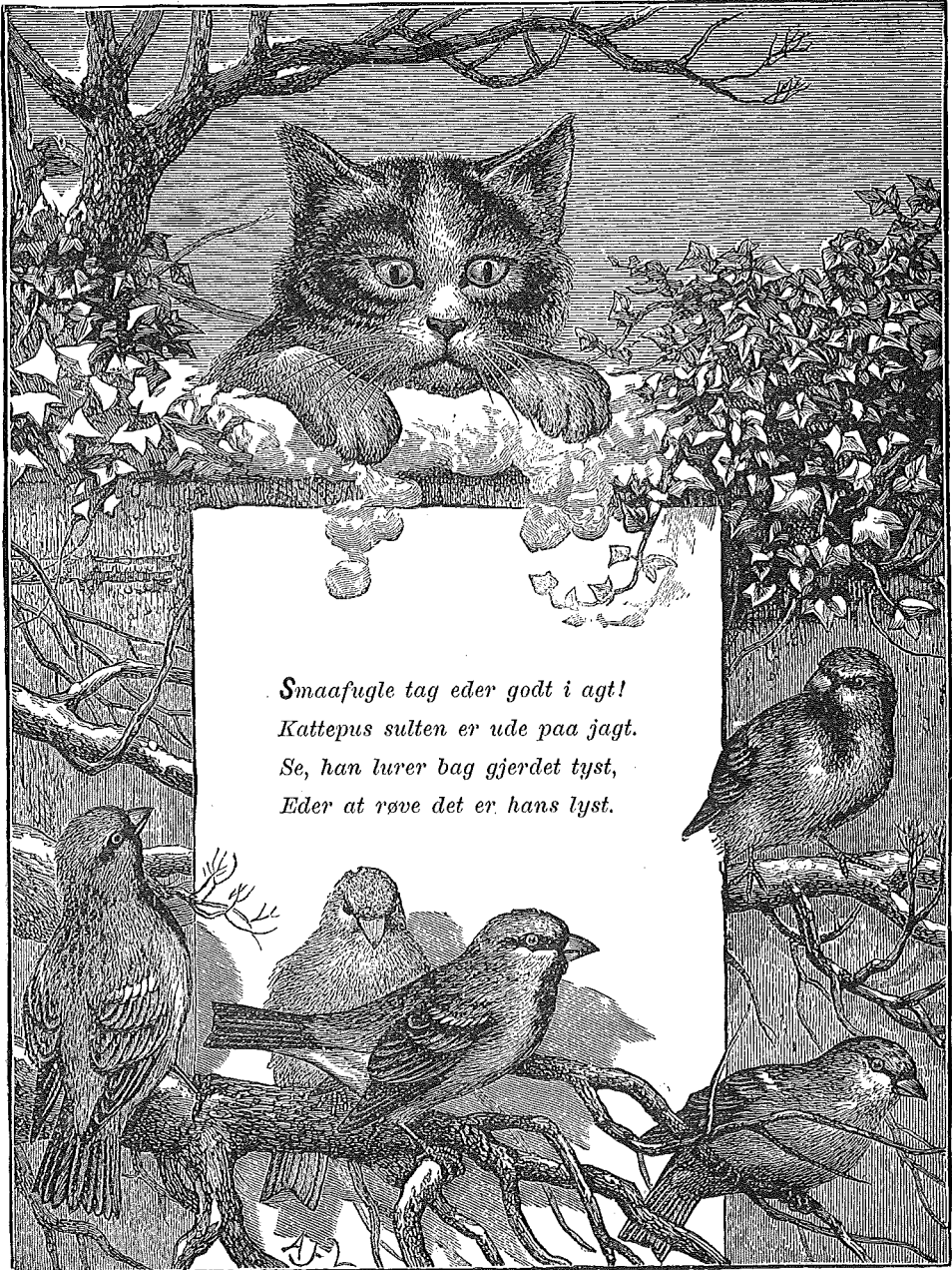

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 49.

7de december 1890.

16de aarg.

*Smaaafugle tag eder godt i agt!
Kattepus sulten er ude paa jagt.
Se, han lurer bag gjerdet tyst,
Eder at røve det er hans lyst.*

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. 3 pakker til en adresse paa over 5 eksptr. levers det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

En kamp i sneen.

(Af David Kerr.)

Det var en kold decembermorgen 1781, og sneen laa høit paa gaderne i den gamle franske by Angers, da to gutter i militærskolens uniform kom travende om hjørnet, hvor kong Renes statue nu staar, og hurtigt skred op ad skraaningen udenfor.

Den ene høi, slank og mørkhaaret med et halvt trodsigt, halvt skjelmst blik i de klare, sorte øine, var øiensynlig fransk; medens den anden mindre, firkskaarne gut med en krum næse, og mund og hage saa faste og bestemte som en bulbiders, ligesaa tydelig var engelsk. Paa hin tid, da franskmændene hjalp amerikanerne med at slaa englænderne hinsides Atlanterhavet, skulde man neppe have troet, at en fransk og en engelsk gut kunde gaa saa fredelig sammen; men disse to var dog tydelig nok meget gode venner.

„Dette vilde være et vanskeligt sted at beleire, ikke sandt, kamerat?“ sagde den franske gut, idet de stansede ved kanten af den store fæstningsgrav, der næsten ligesaa bred og dyb som et klippesvelg i Alperne, løb mellem dem og den gamle borg Angers mørke volde og massive taarne. „Derfom vi faar en beskrivelse af den bedste maade at indtage borgen Angers paa til eksamensstil, saa vil jeg, saa sandt mit navn er Eugene de Florac, komme i en slem knibe. Hvordan vilde du bære dig ad med det?“

Den engelske gut betragtede nogle minu-

ter ganske taus den mørke borg og svarede derpaa paa den korte, bestemte maade, som mellem kameraterne havde skaffet ham øgenavnet „ordknap“.

„Affkjære vandet.“

„Men hvorledes?“ raabte Eugene.

„De har kun en brønd i fæstningen, og man siger, at den ofte bliver tør. Foruden den har de kun floden at stole paa. Udfind deres forbindelse med den og affkær den.“

„Det er der noget i; men vilde det ikke tage en rædsom tid?“ spurgte de Florac.

„De fleste ting, som er værd at gjøre, tager tid“, svarede den anden rolig.

„Unegtelig“, raabte de Florac, „men den plan kan du ikke bruge, naar du i eftermiddag skal beleire vort snefort. Saa maatte du da affkjære os fra sneen istedenfor fra vandet. Da jeg forrige aar gik i skolen i Brienne, lærte jeg adskillige nye ting om befæstningsvæsenet af en korsikansk gut, som heder Napoleon Bonaparte, og som var forfærdelig godt inde i de dele; du vil saa et strengt arbejde med at drive os ud af det fort, vi har bygget til idag.“

„Naar tiden kommer“, svarede „Ordknap“ rolig, „skal vi se, hvad der lader sig gjøre.“

2.

„Godt gjort! Leve Frankrig! Lad det gaa løs igjen, kamerater — giv dem det glatte lag! Hurra! Hurra!“

Og en tæt salve af snebolde, ledsaget af raab og drillende latter, ramte de angribende lige i ansigtet, idet de vaskede og for tredje gang blev slaaede tilbage.

Eugene de Florac havde ærlig holdt sit løfte, at give de angribende et strengt arbejde. Ikke tilfreds med at have bygget sit fort i form af en halvmaane, saa at fienden kunde blive beskudt fra begge sider og fra fronten paa en gang, havde han heldt vand baade over voldene og glacieter foran. Det var frosset, og nu var alt speilglat. Enhver, som nærmede sig volden

og forsøgte at bestige denne, gled, rutschede ned paa ryggen og rev kameraterne bagved om, saa de styrtede baade til højre og venstre. Nogle havde prøvet at bryde brescher i de frozne volde, men de havde ikke opnaaet andet end at gnide huden af sine fingre. Tre gange havde angriberne stormet, og tre gange var de blevne slaaede.

Paa en gang raabte „Ordnap“, som, medens han hele tiden var forrest i kampen, med sine skarpe, graa øine havde iagttaget enhver af fiendens bevægelser, høit: „Vogt eder! tilbage i løb!“

Dieblikkelig flygtede hans folk i stærkeste løb, medens de Florac med sine folk, som allerede var i højeste grad ophidsede, ikke længere kunde styre sig, men alle som en styrtede ud efter den flygtende fiende.

Hurtig som lynet sprang en fem, seks behændige fyre af det andet parti om bag hjørnet af den mur, som omgav legepladsen, smuttede om den og krøb bag fra ind i det forladte fort, hvor de under triumferende raab strøg slaget, som vaiede over det.

De Florac og hans mænd blev som ramte af lynet ved denne ubentede ulykke. De ilede tilbage for atter at drive den saattellige fiende ud af fortet; men i det samme vendte den kun paa strømt flygtende fiende sig om og overdængede dem formelig med snebolde, medens de, som havde indtaget fortet, bombarderede dem fra den anden side. De veg, og Eugene, som forsøgte at samle dem paany, faldt i et hul og blev næsten begravet i sneen, da hans engelske ven kom og hjalp ham ud.

„Naa, kamerat“, sagde de Florac, medens han rystede sneen af sit haar og sine klæder, „det nytter ikke at negle, at jeg er fuldstændig overvunden. Det er nok ikke for ingenting, at man siger: Englenderne slaas bedst, naar alt synes tabt.“

„Man skal aldrig gaa for hidsig paa i krigen“, svarede „Ordnap“ saa rolig som altid. „Den, som forstaar at vente, han vinder.“

3.

Mere end tredive aar efter den dag, denne snekamp fandt sted, sank solen over en blodig valplads i det sydlige Frankrig. Rundt om den lille by Orthez var sneen trampet til dynd, bestænket med blod, og paa høienes skraaninger saaes gennem den tykke krudtrøg nu og da blandede masser af rødkjolede engelskmænd, grønkjolede portugisere og blaakjolede franskmænd.

Da den slagne arme maatte vige, blev en høitstaende fransk officer afflaaren fra sine folk. Han satte ryggen mod et træ, og skjønt han var saaret, slog han saa voldsomt om sig med sin sabel, at han et øieblik fik de fire engelske soldater, som omgav ham, til at vige tilbage.

„Overgiv Dem, monsieur!“ raabte en af dem. „De har kæmpet tappert, og vi vil nødig tilføje dem noget ondt.“

„Aldrig!“ svarede franskmændens paa engelsk, men i det samme sprang hans sabel lige ved heftet, og han stod vaabenløs.

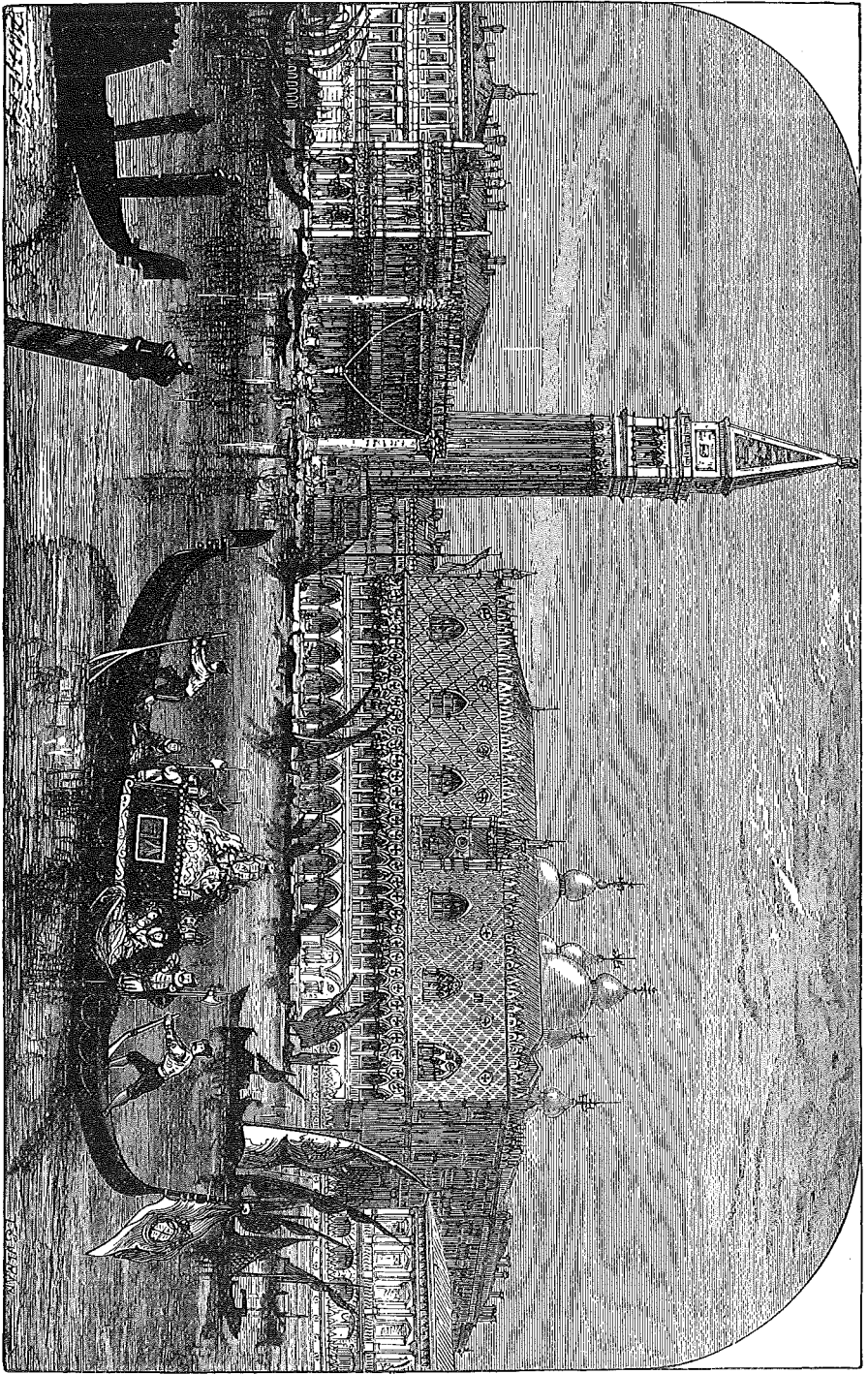
„Hvad gaar her for sig?“ spurgte en alvorlig stemme bag den lille gruppe.

De engelske soldater trak sig straks tilbage, idet de med ærbødighed hilste paa den talende, som vedblev: „Hvem er De, min herre?“

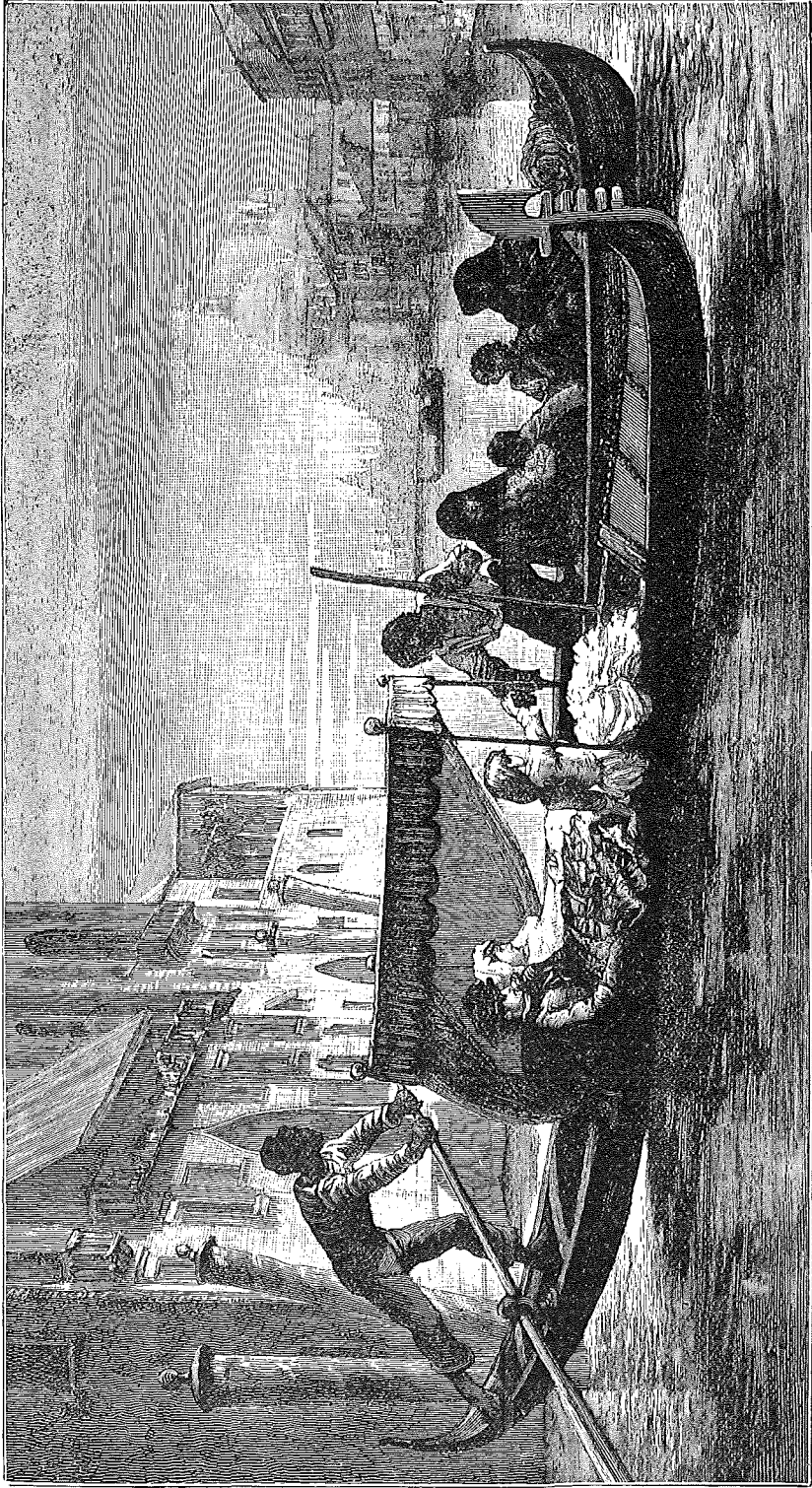
„General Eugene de Florac“, svarede franskmændens, idet han uforsagt saa sin fiende i øinene.

„De Florac“, gjentog den engelske oberstkommanderende; thi ham var det, som saa beleilig var kommen til, „jeg tænkte det nok, saasnart jeg hørte Deres stemme. General, jeg er meget glad ved atter at møde Dem, skjønt denne kamp er meget forskjellig fra den, vi sidst kæmpede om snefortet ved Angers.“

„Det er den tilbvisse“, sagde de Florac smilende, idet han greb sin gamle skolekamerats haand. „Jeg husker nok, at De den dag sagde til mig, at den, som forstaar at vente, vinder i krigen;

Genova fra Genova. I.

Parti fra Venezia. II.

men da kunde jeg ikke forudsæ, at min ven, Arthur 'Ordnaps' ord saa fuldt ud skulde gjøres til sandhed af Lord Wellingtons bedrifter."

Gud er overalt.

Da den berømte digter Hans Christian Andersen var en liden gut, gif han engang med sin mor og hendes naboer ud paa marken for at opsamle de aks, som efter høsten var blevne liggende paa denne. Marken tilhørte en bonde, som var bekjendt for at være en ond og ubarmhjertig mand. Medens de saaledes var ibrig beskæftigede, saa de til sin store forfærdelse markens eier komme gaaende. At samle sine sager sammen og løbe derfra var et øieblikks sag; kun lille Hans Christian, som havde tunge træsko paa, og som heller ikke kunde løbe paa strømpefødder paa de spidse stubber, maatte blive staaende. Allerede var den frygtede mand kommen saa nær, at han kunde naa ham med sin lange piff, og han havde løftet denne for at lade den falde paa det stakkels barns ryg, da den lille gut, hvis frygt med et var forsbunden, vendte sig om, saa ham lige ind i ansigtet og sagde: „Hvor tør J bove at slaa mig? Ved J ikke, at Guds øie ser jer?“ Disse ord aftjlede paa en gang forsølgerens brede; han lod piffen synke, og istedenfor at slaa gutten, klappede han ham paa kinden, spurgte, hvad han hed, og gav ham et par skilling. Den sandhed, om hvilken Hans Christian mindede ham i det øieblik, da han havde i sinde at begaa noget ondt, bragte ham til at skamme sig for sig selv og fik ham til at tale venlig til barnet.

Hvor mange daarlige handlinger og onde ord skulde ikke baade store og smaa kunne undgaa, om man stedse i rette tid huskede paa Guds nærværelse! Gud er eder nær allevegne, og hans øie ser eder altid:

naar J staar op om morgenen og hele dagen igjennem; naar J om aftenen lægger eder til hvile, og naar J sover om natten; baade naar J med trostab opfylder eders pligter, og naar J undlader dette; han ser eder, baade naar J er venlige og hjærlige, og naar J er uvenlige, ulhydige og egenfindige — overalt og altid ser Guds øie eder. Naar J bliver fristede til at lides med eders smaa brødre og søstre, eller til at være far og mor ulhydige, til at sige usandhed eller tale stygge ord, spørg da altid eder selv: „Hvor tør jeg bove, naar Gud ser paa det, at begaa en saadan gerning eller sige noget, som han ikke synes om?“

Venedig.

(Med to billeder.)

Det skjøne Venedig ved Adriaterhavet i Norditalien er en gammel by, idet den allerede blev anlagt i aaret 452. Dengang drog de vilde hunner ødelæggende gjennem Italien, og af frygt for de herjende hedningefarere flygtede mange mennesker fra fastlandet. Gud paa øerne, hvor de grundlagde den senere saa bekjendte by.

Siden spillede særlig i middelalderen Venedig en betydelig rolle som en mægtig handelsstad, og dens overhoved, som kaldtes doge, havde ikke lidet at sige. Et betydeligt knæk som handelsstad fik byen, da i 1498 søveien til Ostindien blev opdaget.

Venedig har omtrent 130,000 indbyggere og er opført paa 118 smaaøer, som er adskilte ved 134 kanaler. Med fastlandet er den forbunden med en storartet jernbanebro, som tillige indeholder en vandledning.

Byen har en mængde gamle bygninger. Blandt disse maa merkes Markuskirken, som er over 800 aar gammel, og det forhenbærende dogepalads, som nu benyt-

tes til bibliotek og flere større samlinger. Dets forside er let iøjnefaldende paa det første af vore to billeder fra Venedig.

De baade, som benyttes paa den mængde kanaler, hvoraf byen er gennemskaaen, kaldes gondoler. Deres let kjendelige form vil sees paa billederne. Midt paa baaden findes gjerne en overbygning med et slags telt, hvor passagererne tager plads.

Fra Nordsøen.

Paa forskellige steder af Nordsøen findes der store flaader af fiskersmækker, som lig store sværme af svømmefugle opholder sig der for de ypperlige fischerers skyld. Omkring den saakaldte „Doggers Bank“ (mellem Englands og Danmarks kyster), gaar man sjelden feil af en eller anden flaade, men forøvrigt trækker de omkring efter aarstid og leilighed til Hollands, Jyllands og Englands kyster. De 12000 fiskere, som udgjør flaadernes samlede besætning, tilbringer saa at sige hele sit liv — saalænge de bliver i dette erhverv — i disse smaa flydende huse ude paa det vilde hav. Her gaar arbeidet nat og dag med at indsamle havets rigdom, idet dampere løber frem og tilbage mellem flaaderne og de store fiskemarkeder i England med fangsten, saa at smakten ikke behøver at spille tiden med at seile den lange vei til havn, fordi den har faaet fuld last. Det er et lidet trætt her udefra, vi efter „Havnen“ vil fortælle:

Paa en mindre flaade havde skipperne sendt ansøgning hjem til sin reder om forlov til at holde sine garn ombord om søndagen. De havde faaet til svar, at de kunde jo prøve; han vilde ikke forbyde dem det. Skjønt de nok forstod det ildevarslende i denne tilladelse, blev de dog alle enige om at „holde sabbaten“ — paa en skipper nær. Eftersom nu hver smaktes tur kom, seilede skipperen hjem med bange anelser. Imid-

lertid blev dog ingen afflediget, til almindelig forbauselse og glæde. Ved juletid kom sammenhængen for en dag. I sølge fik og brug paa dette tidspunkt, hvor alle smakterne saavidt muligt var inde, oplæste rederen udbyttet af det afsluttede aarsfiskeri for de enkelte smakters vedkommende. Da han tilsidst stoppede og lagde papiret ned, raabte flere skipper:

„Men De har ikke læst op, hvad skipper N. har fanget?“ (Skipperen, som havde fisket 7 dage om ugen.)

„Hvad kommer det jer ved; jeg har læst op, hvad I har fanget; kan det ikke være nok for jer?“

„I nei, for ser De, han har fisket hver søndag, men vi har holdt vore garn ombord.“

„Naa, naa“, mumlede rederen, „det kommer vel ud alligevel, saa jeg kan ligesaa godt straks fortælle jer det: han staar nederst paa listen.“

Strøtanter. Naar vi i døden skal gaa bort herfra, saa har vi de hjære engle til ledsagere; og da de kan gribe hele verden i sine hænder, saa kan de ogsaa bevare vore sjæle, at de i sikkerhed kan fare herfra. — [Luther.

— „Priset være Gud!“ sagde Dr. Preston, da han laa for døden, „skjønt jeg bytter sted, skal jeg ikke bytte selskab; thi jeg har vandret med Gud i livet, og nu gaar jeg til hvile hos Gud.“

Børneblad

udkommer til næste aar i samme størrelse og til samme pris som iaar.

For at opmuntre til forstudsbetaling, vil agenterne erholde 1 indbunden aargang af 1890 for hver \$5.00, som er betalt i forstud inden 1ste mars 1891.

Aargangen 1890 udgjør en meget pæn bog paa 416 sider, hvoraf 156 med billeder. Den sælges for 65 cents portofrit.

LUTH. PUB. HOUSE,

Decorah, Iowa.

Slangen.

(Af Christoph Schmid.)

Sru Grøndal sad en morgen i sit kammer og syede. Hendes seks børn sad hos hende. To gutter læste og skrev, to småpiger strikkede, og de to mindste børn legede sammen.

Da kom gartneren ind med en kurv fuld af blomster, satte den paa bordet og sagde, at det var en foræring til børnene. Disse trængte sig straks jublende omkring kurven og betragtede de skønne blomster. Moderen stod ved siden og glædede sig endnu mere over sine børns glade ansigter end over de deilige blomster.

Men se — da begynder blomsterne ligesom af sig selv at røre paa sig, og pludselig hæver en giftig slange hvæsende sit hoved frem mellem blomsterne. Børnene flygtede forskrækkede til alle kanter.

Gartneren dræbte slangen, som var af en meget farlig art, og forklarede derefter, at han allerede den foregaaende aften havde fyldt kurven med blomster, men da Grøndals ikke havde været hjemme, havde han sat den ude i haven, forat blomsterne om natten skulde blive fugtede af duggen og holde sig friske. Slangen maatte da have krøbet ind i kurven, uden at han havde merket noget til det.

Moderen kaldte de forskrækkede børn atter sammen og sagde: „Denne skræk kan blive nyttig for eder hele livet igjennem. Kom ihu, at paa en lignende maade fristelsen er skjult under denne verdens glæder og fornøielse. Vær derfor forsigtig og glem ikke eders moders ord:

Oftentimes man finder i glædesstunden
Slangen bag blomsterne skjult paa bunden.“

De syv stave.

(Af Christoph Schmid.)

En fader havde syv sønner, som ofte var uenige. Paa grund af strid og trætte forsømte de sit arbejde. Sa nogle onde menneffer havde endog ifinde at benytte sig af denne uenighed for efter faderens død at faa berøvet sønnerne deres arvedel.

Da lod den ærværdige gamle en dag alle syv sønner komme sammen, lagde foran dem syv stave, som var fast sammensurrede, og sagde: „Den af eder, som kan bryde over denne bundt stave, skal faa hundrede daler kontant.“

Den ene efter den anden anstrengte sig af alle kræfter, men alle maatte efter længe forgjæves at have forsøgt derpaa, erklære, at det var aldeles umuligt.

„Og dog,“ sagde faderen, „er intet lettere.“ Han løste bundten op og brød uden stor anstrengelse over den ene stav efter den anden. „Ja,“ udbrød sønnerne, „det er nok let; det kan en liden gut gjøre.“

Men faderen sagde: „Ligesom det er med disse stave, er det med eder, mine sønner. Saalænge I holder fast sammen, vil I bestaa, og ingen vil faa bugt med eder. Men bliver det endrægtighedens baand, som skal binde eder sammen, løst op, vil det gaa eder ligesom disse stave, der ligger itubrudte her paa marken.“

Geografisk gaade.

Zorboogslaverne, læste ovenfra, danmer navnet paa en by i Rusland og endebogstaverne, læste nedenfra, navnet paa en ø i Europa.

1. En flod i Rusland.
2. En ø i Danmark.
3. En by i Rusland.
4. En flod i Rusland.
5. Et land i Pagindien.

J. D. L.

Oplesning paa billedgaaden i nr. 47.

Armeen flygtede over hals og hoved.